

To jo wěste a sawěscze wěrnno, až wy, wy nepořutne grěšniki, žednogo sagrona nėsniějoscho, gaž te žurja teje nėsja-
 sšeje šwajžby psched wami še samknušch budu. Jo, wot tog
 nejstaršcheg mjašy nami až k tomu nejmłodšchemu: zož wy še
 žinša ku Kristušu nėsobroschijoscho, ga pschizo wašcha kšchej na
 wašchu głowu. Wěšch ty teke, moj drogi bratsch, zo ty žinša
 wot še starzyjosch? Ty satarzyjosch Kristuša, twojog jadnošameg
 humožnika. „Drugi grunt niamožo nicht sažožyšch.“ (1. Kor.
 3, 11). „A njejo žedno druge mě spod tym nėsjom
 tym žłowekam dane, we kotremž my dejmy sbožne hor-
 dowasch. (Boš. 4, 12). Ten žen bužo pschisch, zož ty jadnog
 humožnika bužošch poderbēsč. Družo nėsjo wězej warnowasch,
 ga budu twoje mozy chopisch woteberasch, te žłonki budu hobšlabnušch,
 ten dych bužo schi huchadasch a potom, jo potom: nienazejuzy
 bužo ta šmiersch sa tobu hužerasch, ta šmiersch, tych nepořutnych
 pschežesene, tych fromnych wimožene! Zo zošch ty sachopisch bžes
 humožnika, gaž žart a hela sa tobu še! budu tergasch? Šmierasch
 jo pscheze njezo zaschnego. Teke ten žłowek, kenz dobru nazeju
 ma a wěstu wěru, ten zujo tejerownosczi, až to nrěsche žedno
 šmjasche nje. S togo widobnego stupisch do togo nėswidobnego,
 s togo šmirtneho do togo nėsšmirtneho, s togo žaša do teje
 nimernosczi —: luby bratsch, to zo bysch bere pschemyšlone.
 A bžes Kristuša humrěsch, to jo to nejzaschnejšche, zož tudy še
 stasch možo. S myšlenami stojm ja pschi wašchom kšchczu,
 glėdam do wašchog blėdeg, šymneg hobliža a škaržym: „Ten
 žłowek sanizowascho to welike humoženě!“ Zo by ja wostal, gab
 ten samrěty dežal mě pschesškaržowasch psched Kristušowym šudnym
 stolom a gronišch: „Šarar, ja šom byl we twojej zerkwi, ale
 tebe njejo mojo strowe na hutšchobe lažalo, jo schi bylo šcho
 jedno. Ty šy mě pratkowal, glich niz do hutšchoby, ale jano
 do głowy. Ty nješy rosnel to šłowo Pawoła, kenz žejo: „Bog
 napomina psches naš; ga pschošymy my město Kristuša: Dajšcho
 še hujadnasch s Bogom.“ (2. Kor. 5, 20).

Ja pschošym waš na to nejpilnějšche: wesmišcho to
 ewangeliom k hutšchobe. Pscheto žen togo šuženia pschizo, tal
 wěrnno aš Bog žywy jo. Wěrišch ty to? Ja stojm we duchu
 psched Božym šudnym stolom, ja wizim schi šrejž teje mani tych
 na ten šud zakajuzych a Božej wozy glėdatej rowno na tebe.
 Won woła schi k šebe, połažo schi twoje grěchy a groni še
 šurownosczu: „Žijscho wotemio pschejž, wy saflėte, do togo